

Arrest

nr. 280 067 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 24 juni 2022 met nr. 274 603 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 augustus 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt ernstig getwijfeld aan verzoekers beweringen betreffende zijn werkelijke herkomst uit Bagdad en aldus ook aan de problemen die hij in juli 2012 aldaar zou hebben gekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigt deze beslissing bij arrest van 22 mei 2013 met nr. 103 198.

1.2. Op 18 oktober 2013 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. Dit beschermingsverzoek wordt op 26 november 2013 niet in overweging wordt genomen door de commissaris-generaal. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest van 27 juli 2015 met nr. X.

1.3. Een derde beschermingsverzoek wordt ingediend op 23 april 2014, dat op 13 mei 2014 wederom niet in overweging genomen wordt door de commissaris-generaal. Verzoeker tekent hiertegen geen beroep aan.

1.4. Verzoekers vierde en vijfde volgende beschermingsverzoeken van respectievelijk 27 november 2014 en 17 juni 2015 worden door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd omdat er nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzake verzoekers tweede beschermingsverzoek.

1.5. Verzoekers zesde, zevende en achtste beschermingsverzoeken worden niet overweging genomen dan wel niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Verzoeker tekent geen beroep aan tegen deze beslissingen.

1.6. Verzoeker dient op 5 februari 2018 een negende beschermingsverzoek in. Hij verwijst hierbij naar zijn ouders aan wie in België op 10 oktober 2017 internationale bescherming werd toegekend terwijl zij uit dezelfde regio als hijzelf afkomstig zijn en hetzelfde asielrelaas als het zijne hebben. Verzoeker geeft tevens aan drie broers in België te hebben. Twee van zijn broers zouden ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Verzoeker herhaalt dat christenen in Irak nog steeds een doelwit zijn en verwijst tevens naar de onveilige algemene situatie in Irak. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker kopieën neer van de verblijfstitels van zijn ouders. Op 23 april 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Verzoeker dient hiertegen geen beroep in bij de Raad.

1.7. Op 1 augustus 2018 dient verzoeker zijn tiende en huidig beschermingsverzoek in. Hij houdt vast aan de verklaringen van zijn negende verzoek. Hij verklaart dat hij altijd heeft gelogen, maar dat hij in het kader van zijn vorig verzoek de waarheid vertelde. Hij herhaalt dat zijn ouders en broers in België zijn, dat zijn broer niet werd gedood, dat hij niemand meer heeft in Irak, en dat hij in dat land problemen vreest als christen. Ter ondersteuning van zijn tiende beschermingsverzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van zijn nationaliteitsbewijs, een proces-verbaal van verlies van identiteits-kaart en een nationaliteitsbewijs van de Iraakse ambassade in België.

Op 3 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het huidige beschermingsverzoek. Deze beslissing wordt op 15 mei 2019 door de Raad vernietigd bij arrest nr. 221 194 omdat verder onderzoek nodig is: *“De vaststelling dat verzoekende partij in het verleden heeft gelogen, ontslaat de commissaris-generaal niet van een grondig onderzoek. In dezen dient erop gewezen en benadrukt de Raad dat verzoekende partij haar ouders als vluchteling werden erkend en dat hun regio van herkomst, Bagdad, blijkbaar niet wordt betwist. De Raad kan evenwel niet nagaan of en in welke mate de relazen van verzoekende partij en van haar ouders overeenkomen - en in welke mate de grieven van de verzoekende partij in het verzoekschrift al dan niet correct zijn-, of welke specifieke elementen er danig anders zijn bij verzoekende partij.”*

Verzoekers dossier wordt voor bijkomend onderzoek teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 november 2019 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Daarin wordt gemotiveerd: *“Dat uw vader en moeder het vluchtelingenstatuut toegekend werden, heeft dan ook geen onmiddellijke gevolgen op de beslissing in uw asielsdossier. Bovendien werden uw ouders erkend om redenen eigen aan hun persoonlijke situatie, met name omwille van humanitaire redenen. Zo werd onder meer mee in rekening genomen dat ze beiden van hoge leeftijd zijn en dat uw vaders medische toestand niet toelaat dat hij zonder beroep te kunnen doen op een familiaal netwerk zou kunnen terugkeren naar (Noord-) Irak. Nog wat betreft de erkenning tot vluchteling van uw ouders dient te worden opgemerkt dat uw ouders verklaarden de laatste 2.5 jaar voor hun vertrek uit Irak in het dorp Avzaruk, in het Noorden van Irak te hebben verbleven. Geenzins kan het mogelijke eerdere verblijf van uw ouders in Bagdad aantonen dat u in de jaren voor uw vertrek uit Irak in Bagdad heeft verbleven, immers hoeft u niet per se bij hen te hebben gewoond aangezien u een volwassen jongeman was. Dat uw naam voorkomt op de ratsoenkaart van uw ouders verandert hier niks aan. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat deze kaarten vaak worden vervalst om een beroep te kunnen doen op Public Distribution System (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).”*

Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing wordt door de Raad vernietigd op 7 januari 2021 bij arrest nr. 246 911, waarbij de Raad oordeelt: *“Waar verweerder in de voormelde motivering, dit in weerwil van hetgeen gesteld werd in het voormelde arrest, laat uitschijnen dat verzoekers ouders omwille van aan hun persoon eigen, humanitaire redenen (met name hun hoge leeftijd en de medische toestand van verzoekers vader) zouden zijn erkend als vluchteling, dient echter te worden opgemerkt dat zulks geenszins steun vindt in het administratief dossier. In dit dossier zijn de beslissingen waarbij aan de ouders van verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend immers nergens opgenomen. Bijgevolg is het onmogelijk om na te gaan op basis van welke redenen en elementen zij werden erkend als vluchteling. Daarenboven betoogt verzoekers advocaat met recht dat onmogelijk kan worden aangenomen dat verzoekers ouders, zoals gesteld wordt in de bestreden beslissing, op grond van humanitaire redenen zouden zijn erkend als vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen heeft in het kader van een verzoek om internationale bescherming immers niet de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden en er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van dergelijke humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus toe te kennen aan een verzoeker om internationale bescherming. Het is de Raad te dezen aldus onmogelijk een zicht te krijgen op de werkelijke redenen waarom en elementen op basis waarvan verzoekers ouders werden erkend als vluchteling en welke (mogelijke) implicaties dit heeft voor de specifieke situatie van verzoeker en de geloofwaardigheid van diens verklaringen.”*

Verzoekers dossier wordt opnieuw voor bijkomend onderzoek teruggestuurd naar het CGVS.

1.8. Op 15 februari 2021 wordt het huidig verzoek ontvankelijk verklaard. Verzoeker wordt bij het CGVS gehoord op 30 maart 2021. Hij legt hierbij volgende originele documenten voor: een uittreksel van het volksregister en een rantsoenkaart.

1.9. Op 16 december 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit bezitten, Armeens-orthodox christen te zijn en in 1991 in Bagdad (Centraal-Irak) te zijn geboren. Uw ouders zouden afkomstig zijn uit Dohuk in Noord-Irak. Uzelf zou gans uw leven in Bagdad hebben gewoond. Tot 27 juli 2012 zou uw familie geen problemen hebben gekend. Die dag kregen jullie problemen met moslims die een van uw broers doodden. Op 13 augustus 2012 verliet u samen met uw ouders Irak. Onderweg naar België geraakte u van uw ouders gescheiden. U arriveerde in België op 21 augustus 2012. Op 23 augustus 2012 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U legde een kleurenkopie neer van een doopakte uit 2011, een nationaliteitsbewijs uit 1998 en een faxkopie van een overlijdensakte van uw broer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 21 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status. Er werd geen geloof gehecht aan uw afkomst uit en verblijf in Bagdad en uw concrete vluchtaanleiding. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing op 22 mei 2013. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 18 oktober 2013 heeft u een tweede verzoek ingediend. U stelde nog steeds de problemen te vrezen die u tijdens de eerste asielprocedure had aangehaald. U verklaarde ook dat uw ouders inmiddels naar Irak waren teruggekeerd. Ter staving van uw eerste volgend verzoek legde u volgende documenten neer: een nationaliteitsbewijs, een bewijs van woonst op naam van uw vader, een rantsoenkaart, kopie van een procesverbaal van de Iraakse politie en twee verzendingsbewijzen. Uw verzoek resulteerde in ‘een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag’ op 26 november 2013. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 27 juli 2015 verworpen door de RvV.

Op 23 april 2014 diende u een derde verzoek in. U had België niet verlaten en verzocht opnieuw om internationale bescherming omdat u niet kon terugkeren naar Irak omdat uw leven in gevaar was. U wilde documenten verkrijgen om in België te verblijven en om te kunnen werken zodat u eventueel documenten kon verkrijgen om naar uw zus in Australië te reizen. Uw zus verliet enkele jaren geleden Irak omwille van de oorlog en woonde in Jordanië. Ze vertrok vervolgens naar Australië omdat ze in Jordanië geen verblijfsvergunning meer had. U bent christen en zal worden doodgeschoten in een islamitisch land,

iedereen weet dat christenen vervolgd worden in Irak. Op 13 mei 2014 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van uw meervoudige aanvraag'. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 21 mei 2014 verliet u het Belgische grondgebied en reisde u naar Duitsland. U werd vervolgens in het kader van de Dublin-overeenkomst op 16 november 2014 naar België gerepatriëerd.

Op 27 november 2014 diende u een vierde verzoek in. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geannuleerd aangezien er nog een beroepsprocedure hangende was inzake uw tweede verzoek. Op 27 juli 2015 verwierp de RvV het beroep dat u had ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal inzake uw tweede verzoek.

Op 17 juni 2015 diende u een vijfde (in principe vierde) verzoek in. Op 8 juli 2015 werd ook dit verzoek geannuleerd.

Op 5 augustus 2015 diende u een zesde (in principe vierde) verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde uw initiële asielmotieven en stelde dat u als christen niet terug kan naar Bagdad wegens de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS). Verder zou u geen contact meer hebben met uw familie. Op 20 oktober 2015 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag'. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar u reisde in maart 2016 naar Italië waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. In oktober 2016 keerde u evenwel terug naar België.

Op 28 november 2016 diende u in België een zevende (in principe vijfde) verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde de asielmotieven

die u aanhaalde bij uw vorige verzoeken. U bent afkomstig uit Bagdad en u kunt als christen niet terugkeren naar Irak omdat u daar gedood zal worden door de islamitische partijen, IS of terroristen. U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek. Op 22 februari 2017 besliste de Commissaris-generaal uw zevende verzoek 'niet in overweging te nemen'. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, diende u vervolgens op 8 mei 2017 een achtste (in principe zesde) verzoek in. U benadrukte dat het helemaal niet veilig is in Bagdad en herhaalde dat u als christen, in geval van een terugkeer naar Irak, vermoord zal worden. U vroeg bijstand van een christelijke tolk en meent dat deze u beter zou begrijpen en dat u zich beter zou kunnen uitdrukken. U legde geen documenten neer ter staving van uw relaas. Op 13 juni 2017 besliste het CGVS tot een 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag'. U diende hiertegen geen beroep in.

U, die het Belgische grondgebied niet heeft verlaten, diende op 5 februari 2018 een negende (in principe zevende) verzoek in. In het kader van dit verzoek verwijst u naar uw ouders, S.S.B. (...) en R.K.S. (...), aan wie in België op 10 oktober 2017 internationale bescherming werd toegekend terwijl zij uit dezelfde regio als u afkomstig zijn en hetzelfde asielrelaas als u hebben. U geeft tevens aan drie broers in België te hebben. U zou over hen nooit eerder iets vermeld hebben op aanraden van mensen in het opvangcentrum. Twee van uw broers zouden ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen hebben. U zou dan ook graag bij uw familie in België blijven. Verder herhaalde u dat christenen in Irak nog steeds een doelwit zijn. Ook verwees u naar de onveilige algemene situatie in Irak waarbij u de val van Mosul als voorbeeld gaf. Ter staving van uw verzoek legde u kopieën neer van de verblijfstitels van uw vader en moeder. Op 23 april 2018 werd er door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen. U ging tegen deze beslissing niet in beroep bij de RvV.

U, die het Belgische grondgebied niet heeft verlaten, diende op 1 augustus 2018 een tiende (in principe achtste) verzoek om internationale bescherming in. U houdt weerom vast aan de verklaringen van uw negende (respectievelijke zevende) verzoek U verklaart niemand meer te hebben in Irak om naar terug te keren. Uw ouders werden hier erkend als vluchtelingen, uw broers zijn ook hier. U had altijd verzwegen dat uw familieleden hier waren en zelfs gelogen dat een broer gedood was in Irak. U herhaalt dat u in Irak problemen vreest als christen en dat het er niet veilig is.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een proces-verbaal van verlies van uw identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs uitgereikt door de Iraakse ambassade in België voor.

Op 3 oktober 2018 werd er door het CGVS beslist tot de niet-ontvankelijkheid van uw huidig verzoek. Deze beslissing werd op 15 mei 2019 vernietigd door de RvV die stelde dat er verder onderzoek nodig was in uw dossier, dit ondermeer omdat de notities van het persoonlijk onderhoud van uw ouders ontbraken in uw administratief dossier. Uw dossier werd voor bijkomend onderzoek teruggestuurd naar het CGVS. Op 15 februari 2021 werd uw huidig verzoek ontvankelijk verklaard zodat uw situatie opnieuw kon beoordeeld worden, los van de beoordeling van uw ouders hun situatie. Uw ouders kregen beiden in oktober 2017 de vluchtelingenstatus toegekend. Niettegenstaande ook hun herkomst uit Bagdad niet geloofwaardig werd bevonden, kregen zij omwille van persoonlijke omstandigheden dit beschermingsstatuut toegekend. De notities van het persoonlijk onderhoud en de erkennings-beslissingen van 10 oktober 2017 van uw ouders, S.S.B. (...) en R.K.S. (...), werden gevoegd aan het administratief dossier.

Op 30 maart 2021 werd u bijkomend gehoord op de stoel van het CGVS in het kader van uw huidig verzoek. U verklaarde nog steeds geboren te zijn in en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak). U zou er uw hele leven gewoond hebben. U verklaarde thans Irak verlaten te hebben omwille van een probleem met de familie van een meisje dat u kende sinds de basisschool. Jullie werden vrienden en spraken soms af met elkaar na school. Haar broer zag jullie op een dag en hij kwam later naar uw huis vragen naar u. Hij was immers geenszins opgezet met het feit dat u, een christen, omgang had met mijn zus, een moslima. Uw vader loog hem voor dat u er niet was. Uw vader raadde u vervolgens aan weg te vluchten naar uw oom, wat u ook deed. U dook drie maanden onder bij hem alvorens Irak te verlaten. U verliet Irak in 2012, met de bus, richting Turkije. In tussentijd kwam de familie van het meisje enkele keren terug naar uw ouderlijke woning en zij gooiden ook eens een baksteen door de ruit. Uw vader probeerde klacht in te dienen maar de politie maakte duidelijk dat dit een stammenkwestie was die onderling moest worden opgelost. Uw ouders bleven nog twee jaar in het huis wonen zonder meer. In 2014 vertrokken uw ouders naar Mosul (Centraal-Irak) omwille van de medische toestand van uw vader. Zij verlieten Mosul vervolgens naar het Noorden van Irak. Van hieruit zijn ze verder gevlucht naar België.

U verklaarde tijdens dit persoonlijk onderhoud opnieuw in het kader van uw voorgaande verzoeken gelogen te hebben over uw gehele verhaal. Zo loog u onder andere dat uw broer vermoord is in Irak. Dit werd u aangeraden door andere verzoekers. Zij zeiden dat u aanvaard zou worden indien u zou claimen dat een familielid vermoord was. Ook over uw reisroute legde u leugenachtige verklaringen af. Dat u uw ouders kwijtraakte in een bos in Turkije, bleek niet te kloppen. In werkelijkheid bleven ze achter in Irak en verlieten zij pas op ... hun land van herkomst.

Ter staving van uw huidig verzoek legde u in het kader van het bijkomend gehoor nog volgende documenten neer:

uittreksel volksregister (origineel) en rantsoenkaart (origineel).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw voorgaande verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat er in uw hoofdte niet kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Uit uw huidige verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek nog steeds baseert op dezelfde motieven als deze die u reeds aangehaald heeft doorheen uw voorgaande verzoeken, met name dat u afkomstig bent uit Bagdad en hier tot uw vertrek uit Irak in 2012 heeft gewoond. Reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Commissaris-generaal op 21 januari 2013 dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend daar geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit en uw beweerde verblijf in Bagdad. Bijgevolg kwam ook de geloofwaardigheid van uw concrete vluchtaanleiding op de helling te staan. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over cruciale aspecten als uw reële herkomst, verblijfplaatsen en achtergrond maakte u uw nood aan bescherming niet aannemelijk.

Ook de RvV stelde in zijn arrest van 22 mei 2013 dat terecht vastgesteld werd dat geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde afkomst uit Bagdad en bevestigde de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal.

Ook in de daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming bracht u geen elementen aan die tot een andere conclusie leidden. In de weigering van inoverwegingname van 26 november 2013 in het kader van uw tweede verzoek werd gesteld dat u louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde lagen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kon worden en op zich niet van aard waren om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Op 27 mei 2015 heeft de RvV uw beroep tegen deze beslissing verworpen.

Ook uw derde verzoek werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uw vierde en vijfde verzoek werden geannuleerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Uw zesde (in principe vierde) verzoek werd evenmin in overweging genomen daar u zich beperkte tot het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en u bijgevolg geen enkel nieuw element aanbracht dat de kans aanzienlijk vergrootte dat u in aanmerking kwam voor de internationale bescherming. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Wat betreft uw zevende (respectievelijk vijfde) verzoek moest er opnieuw worden vastgesteld dat u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbracht die betrekking hadden op uw asiilverzoek. U beperkte zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden uiteenzette en die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Het louter herhalen van en volharden in deze verklaringen kon de gedane bevindingen geenszins omvormen.

Ook wat betreft uw achtste (respectievelijk zesde) verzoek moest worden vastgesteld dat u weerom geen elementen aanbracht die alsnog een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie van uw asielmotieven. U beperkte zich enerzijds weerom tot het louter volharden in uw voorgaande verklaringen dat u christen bent en afkomstig bent uit Bagdad. Doorheen uw opeenvolgende asielprocedures werd reeds meermaals aangehaald dat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Bagdad en de Armeense gemeenschap ginds, noch aan uw verblijf in Bagdad én uw daaraan gekoppelde asielaanvraag. Uw stelling zich beter te zullen kunnen uitdrukken met behulp van een christelijke tolk bleef daarnaast louter een bewering. U toonde immers geenszins in concreto aan op welke wijze u in het verleden niet zou zijn begrepen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Ook in het kader van uw negende (in principe zevende) verzoek werd vervolgens besloten tot de nietontvankelijkheid omdat u wederom geen elementen aanbracht die alsnog een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie van uw asielmotieven. U beperkte zich tot het herhalen van eerdere verklaringen en verwees louter naar de erkenning van uw ouders. U ging ook tegen deze beslissing niet in beroep.

Uit het administratief dossier blijkt dat u thans, in het kader van uw tiende (in principe achtste) verzoek weerom verwijst naar een element dat u voorheen reeds inriep, met name dat u bij uw eerdere verklaringen gelogen heeft over de aanwezigheid van uw familieleden hier in België en omtrent uw asielmotieven. Het CGVS stelde vast dat u moedwillig gelogen heeft tegen de Belgische asielinstanties. Zo heeft u niet enkel eerder gelogen over de aanwezigheid van familieleden in België maar loog u ook over het feit dat u samen met uw ouders vertrokken zou zijn uit Irak. U had eerder verschillende keren aangehaald dat een broer van u gedood werd, maar stelde dat dit niet juist is (zie verklaringen DVZ

voorgaande verzoeken). Het CGVS wijst erop dat er van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan verwacht worden dat deze persoon vertrouwen stelt in de bevoegde instanties van het land waar men bescherming vraagt en bijgevolg van bij aanvang de waarheid vertelt en meewerkt met de bevoegde instanties.

Wat het feit betreft dat uw ouders, S.S.B. (...) en R.K.S. (...), als vluchtelingen erkend werden terwijl zij uit dezelfde regio als u afkomstig zouden zijn en hetzelfde asielrelaas als u zouden hebben, moet worden opgemerkt dat dit evenmin volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde toch een nood zou bestaan aan internationale bescherming. Het CGVS verwijst hierbij ook naar het arrest van de RvV, gevelde in hoofde van uw broer B.B.S. (...), die in zijn zesde verzoek heeft aangehaald dat zijn ouders intussen erkend werden als vluchtelingen in België. U kunt de bewuste paragraaf uit het arrest hieronder lezen:

Waar verzoeker wijst op het feit dat verzoekers ouders erkend werden als vluchteling, benadrukt de Raad dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat verzoekers ouders werden erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat verzoeker om die redenen ook erkend moet worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers blijven hier echter in gebreke. Reeds in het kader van hun vorige vier respectievelijk vijf verzoeken tot internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Bagdad en de daaruit volgende problemen gelet op hun gebrekkige kennis over Bagdad. De bestreden beslissingen merken daarbij nog terecht op dat verzoekers broers evenmin erkend werden als vluchteling.

Ook inzake het zesde verzoek van uw broer nam het CGVS op 23 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn ongeloofwaardig verblijf in Bagdad. In beroep werd deze beslissing bevestigd door de RvV (zie arrest toegevoegd aan het administratief dossier).

Dat uw vader en moeder het vluchtelingenstatuut toegekend werden, heeft dan ook geen onmiddellijke gevolgen voor de beoordeling van uw verzoek. Bovendien werden uw ouders erkend om redenen eigen aan hun persoonlijke situatie. Nog wat betreft de erkenning tot vluchteling van uw ouders dient te worden opgemerkt dat uw ouders verklaarden de laatste 2.5 jaar voor hun vertrek uit Irak in het dorp Avzaruk, in het Noorden van Irak te hebben verbleven. Geenzins kan het mogelijke eerdere verblijf van uw ouders in Bagdad bovendien aantonen dat u in de jaren voor uw vertrek uit Irak in Bagdad heeft verbleven, immers hoeft u niet per se bij hen te hebben gewoond aangezien u een volwassen jongeman was. Dat uw naam voorkomt op de rantsoenkaart van uw ouders verandert hier niks aan. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat deze kaarten vaak worden vervalst om een beroep te kunnen doen op Public Distribution System (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U vermeldde in uw volgend verzoek dat u bij uw ouders in België wil blijven. Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u bij uw familie wil blijven, doch dit wijzigt niets aan de beoordeling van uw situatie in uw land van herkomst en volstaat bijgevolg ook niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Immers bent u een gezonde en volwassen jongeman en dient de Vluchtelingenconventie niet tot het herenigen van familieleden; hiervoor dient u beroep te doen op een andere, hiertoe geeigende, procedure voorzien in de Vreemdelingenwet.

U gaat er bij dit alles bovendien (weerom) aan voorbij dat er reeds in het kader van uw eerste verzoek werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde (recent) verblijf in Bagdad. Zo bleek u niet in staat te antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met uw voorgehouden leefomgeving, in casu deze van de Armeense christenen in Bagdad, terwijl er van u wel verwacht kon worden dat u op eenvoudige vragen over onder meer de christelijke gemeenschap in Bagdad, andere Armeense inwoners, de veiligheidssituatie in uw wijk, aanslagen op kerken en het bestaan van de activiteiten van milities in uw wijk correct zou kunnen beantwoorden. U bleef hier in gebreke. Aangezien u het niet aannemelijk maakte dat u tot aan uw vertrek naar België in Bagdad heeft gewoond kon er ook geen geloof worden gehecht aan de aldaar gekende problemen die aanleiding

zouden gegeven hebben tot dit vertrek. Dit werd trouwens bevestigd door uw eigen verklaringen in het kader van uw voorgaande verzoek waarbij u aanhaalde gelogen te hebben dat een broer van u gedood werd (zie Verklaring DVZ voorgaande verzoek, vraag 15). Dat u volgens het verzoekschrift door uw advocaat, ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de inoverwegingname van uw negende (respectievelijk zevende) verzoek omwille van andere problemen gevlucht bent, met name een relatie met een moslimmeisje, en niet omwille van de initieel aangehaalde problemen is een blote bewering die nergens concreet is aangetoond en verandert hier niks aan. Bovendien is het ten zeerste merkwaardig dat u over de problemen als gevolg van een relatie met een moslimmeisje met geen woord repte tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ in kader van uw voorgaand verzoek. Eens te meer blijkt dat u niet de waarheid vertelde aan het CGVS.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming blijkt voorts dat u ook nu opnieuw teruggrijpt naar het verhaal van het moslimmeisje met wie u een (vriendschappelijke) relatie claimde te hebben. Deze feiten speelden zich, volgens u, allemaal in Bagdad af (CGVS, p. 17). Gezien uw herkomst uit Bagdad niet aangenomen wordt, kunnen de problemen die hier zouden plaatsgevonden hebben ook niet aangenomen worden.

Ook tijdens dit persoonlijk onderhoud gaf u toe in het verleden gelogen te hebben, en dit omdat andere verzoekers u dit ingefluisterd hebben (CGVS, p. 4). Dit volstaat hoegenaamd niet, dat hoeft geen betoog en het mag niet verbazen dat zulks uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Waar u verder verklaarde gevaar te lopen als christene in Irak dient volgende opgemerkt te worden (CGVS, p. 23). Het is uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt evenzeer wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Doordat u geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België maakt u het onmogelijk om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw vluchtrelaas en vluchtmotieven, en derhalve uw nood aan bescherming. Daar het tot op heden niet duidelijk is waar u voor uw komst naar België in Irak verbleef, kan logischerwijs ook niet worden nagegaan welk risico u in Irak als christen liep.

Aangezien documenten slechts een ondersteunende werking hebben, in die zin dat ze een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen – wat in casu niet het geval is – moet dan ook worden opgemerkt dat de door u voorgelegde stukken geen bewijswaarde kunnen worden toegekend en bevestigd de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Met betrekking tot de kopie van de – volgens u – identiteitskaart, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze de vaststelling dat u niet recent afkomstig bent uit Bagdad niet kan ombuigen. Vooreerst kan u slechts een kopie van dit document neerleggen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Dat u het origineel verloren bent – u legt tevens een ‘aangifte van verlies’ voor (zie infra) - wijzigt niets aan voorgaande. Dient hier immers te worden opgemerkt dat het zo is dat de bewijswaarde van Iraakse documenten sowieso slechts relatief is, temeer daar het geweten is dat, gezien de wijdverspreide corruptie, alle Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Dat u het verlies van uw origineel identiteitsdocument meent te kunnen staven aan de hand van een proces-verbaal ‘aangifte van verlies’ – het feit dat dit stuk louter een weergave betreft van uw verklaringen dienaangaande en bijgevolg geenszins aantoonst dat u ook effectief het originele document verloor terzijde gelaten – kan ook geen ander licht werpen op bovenstaande. Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op het feit dat het merkwaardig is dat u beweert dat de voorgelegde kopie een kopie van uw identiteitskaart betreft, terwijl uit de vertaling blijkt dat het om een kopie van een nationaliteitsbewijs blijkt te gaan. Dat u het verschil niet lijkt te kennen tussen een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, is overigens zeer merkwaardig. Dit terzijde, dat het document “Bagdad” als uw geboorteplaats aangeeft, kan nog niet aantonen dat u daar uw hele leven, tot 2012, gewoond heeft. Omwille van diezelfde reden kan het nationaliteitsattest afkomstig van de Iraakse ambassade evenmin een ander licht werpen op uw situatie.

Ook de overige voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw rantsoenkaart legde u al tijdens uw tweede verzoek neer. Dit document werd dan ook reeds beoordeeld. Wat betreft het uittreksel van het bevolkingsregister dient voorts opgemerkt te worden dat dit stuk niet uitgegeven is in Bagdad, maar in Duhok. Aan uw Iraakse nationaliteit op zich wordt niet getwijfeld. U maakt het echter nog steeds niet aannemelijk in de jaren voor uw komst naar België in Bagdad te hebben verbleven, noch in een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurige geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5,§3 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat het feit dat uw ouders S.S.B. (...) en R.K.S. (...) wel de status van vluchteling werden toegekend, dit omwille van redenen eigen aan hun persoonlijke situatie, geen afbreuk doet aan bovenstaande beoordeling van uw eigen aanvraag tot internationale bescherming. Iedere aanvraag tot internationale bescherming wordt immers afzonderlijk bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- "- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève*
- artikels 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 van de wet van 15 december 1980*
- artikel 3 van het EVRM;*
- artikel 4 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;*
- het recht op verdediging;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen);*
- beoordelingsfout;*
- Het gezag van gewijsde van het arrest nr. 221 194 van 15 mei 2019 en in het arrest nr. 246.911 van 7 januari 2021".*

Na een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen, licht verzoeker toe:

"2.2. Gezag van gewijsde, verblijf in Bagdad en risico op vervolging omwille van een romantische relatie met een moslimmeisje.

In het arrest nr. 221 194 van 15 mei 2019 en in het arrest nr. 246.911 van 7 januari 2021 heeft U raad al een beslissing uitgesproken. Deze beslissingen hebben gezag van gewijsde.

Het gezag van gewijsde houdt in dat de beslissing voor partijen bindend is en dat met name in latere processen tussen dezelfde partijen onbetwistbaar vastligt wat de rechter omtrent de rechtsbetrekking tussen deze partijen in de uitspraak heeft beslist. Als aan een beslissing gezag van gewijsde toekomt, kan deze in een volgende procedure - die dezelfde rechtsbetrekking tot onderwerp heeft - niet opnieuw ter discussie worden gesteld. Dit gezag brengt met zich mee dat de rechter een normatief bindende beslissing treft en dat hij de partijen verhindert die beslissing nog in vraag te stellen.

Het gezag van gewijsde die aan een vernietigingsarrest verbonden is strekt zich uit tot de onverbreeklijk met het dictum verbonden motieven (cf. RvS 10 juni 2010, nr. 205.000). Deze wordt bepaald door het dictum van het arrest en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven.

Die motieven bepalen de beoordelingsruimte waarover het bestuur nog beschikt (RvS 20 november 2014, n° 229.258).

Volgende elementen hebben gezag van gewijsde nu het er geen cassatieberoep door verwerende partij werd ingediend tegen arresten nr. 221.194 en 246.911 :

In arrest 221.194 stelde U Raad:

De vaststelling dat verzoekende partij in het verleden heeft gelogen, ontslaat de commissaris-generaal niet van een grondig onderzoek. In dezen dient erop gewezen en benadrukt de Raad dat verzoekende partij haar ouders als vluchteling werden erkend en dat hun regio van herkomst, Bagdad, blijkbaar niet wordt betwist. De Raad kan evenwel niet nagaan of en in welke mate de relazen van verzoekende partij en van haar ouders overeenkomen - en in welke mate de grieven van de verzoekende partij in het verzoekschrift al dan niet correct zijn-, of welke specifieke elementen er danig anders zijn bij verzoekende partij.

De verwerende partij kan dus niet het volgende motief opnieuw weerhouden zonder het gezag van gewijsde van het arrest 221.194 te schenden :

(...)

In dit arrest werd inderdaad beslist dat leugens in het verleden de verwerende partij niet ontslaat van een grondig onderzoek.

In dit arrest werd ook beslist dat het belangrijk was na te gaan in welke maten de relazen van verzoekende partij en haar ouders overeenkomen, wat zowel de verblijfsplaatsen van verzoeker en zijn asielrelaas. Behalve het feit dat de verwerende partij de notities van het persoonlijk onderhoud van de ouders heeft toegevoegd word er geen enkele inhoudelijke analyse gemaakt.

Er is geen motivatie over eventuele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn ouders. Ook een kwalitatieve kritiek van deze verklaringen ontbreekt in de beslissing.

Nochtans werd er al onderlijnd in de vorige verzoekschriften dat de verklaringen van de ouders van verzoekers in een zekere mate de geloofwaardigheid van het verblijf van verzoeker in Bagdad ondersteunen.

In hun asielrelaas bevestigen de ouders van verzoeker zijn verblijf in Bagdad tot 2012 in het familiaal huis. De erkenning van het vluchtelingenstatuut toont op zijn minst aan dat zij in de grote lijnen geloofwaardig werden beschouwd aangezien het statuut van vluchteling hen toegekend werd. Belangrijk is dat de ouders van verzoeker op het moment van hun persoonlijke onderhouds niet op de hoogte bleken te zijn van het verblijf van verzoeker in België maar dachten dat hij een nieuw leven had opgebouwd in de Verenigde Staten (CGVS vader, 03/08/2017, pp. 6-9, p. 36; CGVS moeder, pp. 7-8; CGVS vader 28/09/2017, p. 2, CGVS Moeder 28/09/2017, pp. 2-3). Er bestond toen dus geen contact tussen verzoeker en zijn ouders. In hun persoonlijke onderhouds hebben de ouders van verzoeker bevestigd dat hij met hen in Bagdad woonachtig was tot 2012.

De familieband werd nooit betwist. Tot vandaag woont verzoeker samen met zijn ouders.

Uit de verklaringen van de vader van verzoeker kunnen ook andere elementen van de verklaringen van verzoeker worden geconfronteerd, zoals zijn schoolparcours (zie bv. CGVS vader 03/08/2017, p. 14) en zijn andere bezigheden in Bagdad.

Het persoonlijk onderhoud van de ouders van verzoeker biedt ook duidelijkheid over de woonplaats van de familie en het feit dat zij niet in het noorden van Iraq woonden. De vader van verzoeker is inderdaad afkomstig van Dohuq maar was overtuigend wat hun verhuis naar Bagdad betreft, lang voor de geboorte van verzoeker zelf en zijn leven in de Iraakse hoofdstad sinds zijn verhuis.

De vader van verzoeker heeft ook een ratsoenkaart neergelegd die aantoonde dat zijn zoon M., verzoeker, nog ingeschreven was in Bagdad na zijn vertrek (zie CGVS vader, 03/08/2017, p. 34). Dit is een aanwijzing dat hij geen officiële inschrijving heeft in een ander deel van Iraq tot na het jaar 2012 wat een sterke aanwijzing voor zijn verblijf in Bagdad is tot 2012.

Hoewel dit document al neergelegd werd in de procedures van verzoeker en vermeld wordt in het arrest n° 149.997 is het feit dat er wel bewijswaarde werd gehecht aan dit document in de asielprocedure van de ouders van verzoeker ook een nieuw element. Hoewel elke aanvraag internationale bescherming individueel onderzocht wordt kan de verwerende partij voor éénzelfde document die in twee verschillende aanvragen neergelegd wordt niet een tegenstrijdig standpunt innemen, nl er wel bewijswaarde aan toekennen in de procedure van de ouders van verzoeker en er geen bewijswaarde aan toekennen in de procedure van verzoeker.

Het feit dat Iraakse documenten vaak frauduleus doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij mag niet in het algemeen Iraakse documenten als valse documenten beschouwen maar moet steeds in concreto onderzoeken of hij aan het document al dan niet bewijswaarde erkent. In casu blijkt dat hij in het dossier van verzoekers ouders wel bewijswaarde aan de ratsoenkaart heeft verleend. Men ziet niet in op welke redenen, buiten algemene beschouwing over fraude in Iraq, verwerende partij aan hetzelfde document geen enkele bewijswaarde hecht in verzoekers aanvraag.

Dat verzoekers ouders niet tot hun vertrek in Bagdad verbleven verandert niets aan de kern van de zaak van verzoeker: hun verklaringen, die in de grote lijnen geloofwaardig werden geacht, stellen heel duidelijk dat zij in Bagdad met hun zonen woonden, tot hun vertrek. Deze verklaringen werden in de procedure van de ouders van verzoeker als geloofwaardig werden geacht men ziet helemaal niet wat hun later verhuis in 2014 hieraan kan veranderen.

In het arrest nr 246.911 besliste U Raad als volgt:

Dient in dit kader vooreerst te worden gewezen op het arrest nr. 221 194 van 15 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming en ten aanzien van verzoekers persoon. In dit arrest werd er besloten tot de vernietiging van de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2018. Daarbij werd onder meer gesteld:

'De vaststelling dat verzoekende partij in het verleden heeft gelogen, ontslaat de commissaris-generaal niet van een grondig onderzoek. In dezen dient erop gewezen en benadrukt de Raad dat verzoekende partij haar ouders als vluchteling werden erkend en dat hun regio van herkomst, Bagdad, blijkbaar niet wordt betwist. De Raad kan evenwel niet nagaan of en in welke mate de relazen van verzoekende partij en van haar ouders overeenkomen - en in welke mate de grieven van de verzoekende partij in het verzoekschrift al dan niet correct zijn-, of welke specifieke elementen er danig anders zijn bij verzoekende partij.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek dringt zich op. "

Geen van de partijen diende tegen het voormelde arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde. In de bestreden beslissing, genomen na het vellen van voormeld arrest, wordt onder meer gemotiveerd als volgt:

'Dat uw vader en moeder het vluchtelingenstatuut toegekend werden, heeft dan ook geen onmiddellijke gevolgen op de beslissing in uw asiëldossier. Bovendien werden uw ouders erkend om redenen eigen aan hun persoonlijke situatie, met name omwille van humanitaire redenen. Zo werd onder meer mee in rekening genomen dat ze beiden van hoge leeftijd zijn en dat uw vaders medische toestand niet toelaat dat hij zonder beroep te kunnen doen op een familiaal netwerk zou kunnen terugkeren naar (Noord-)Irak. Nog wat betreft de erkenning tot vluchteling van uw ouders dient te worden opgemerkt dat uw ouders verklaarden de laatste 2.5 jaar voor hun vertrek uit Irak in het dorp Avzaruk, in het Noorden van Irak te hebben verbleven. Geenzins kan het mogelijke eerdere verblijf van uw ouders in Bagdad aantonen dat u in de jaren voor uw vertrek uit Irak in Bagdad heeft verbleven, immers hoeft u niet per se bij hen te hebben gewoond aangezien u een volwassen jongeman was. Dat uw naam voorkomt op de ratsoenkaart van uw ouders verandert hier niks aan. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat deze kaarten vaak worden vervalst om een beroep te kunnen doen op Public Distribution System (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)."

Waar verweerder in de voormelde motivering, dit in weerwil van hetgeen gesteld werd in het voormelde arrest, laat uitschijnen dat verzoekers ouders omwille van aan hun persoon eigen, humanitaire redenen (met name hun hoge leeftijd en de medische toestand van verzoekers vader) zouden zijn erkend als vluchteling, dient echter te worden opgemerkt dat zulks geenszins steun vindt in het administratief dossier. In dit dossier zijn de beslissingen waarbij aan de ouders van verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend immers nergens opgenomen. Bijgevolg is het onmogelijk om na te gaan op basis van welke redenen en elementen zij werden erkend als vluchteling. Daarenboven betoogt verzoekers advocaat met recht dat onmogelijk kan worden aangenomen dat verzoekers ouders, zoals gesteld wordt in de bestreden beslissing, op grond van humanitaire redenen zouden zijn erkend als vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen heeft in het kader van een verzoek om internationale bescherming immers niet de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden en er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van dergelijke humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus toe te kennen aan een verzoeker om internationale bescherming.

Het is de Raad te dezen aldus onmogelijk een zicht te krijgen op de werkelijke redenen waarom en elementen op basis waarvan verzoekers ouders werden erkend als vluchteling en welke (mogelijke) implicaties dit heeft voor de specifieke situatie van verzoeker en de geloofwaardigheid van diens verklaringen.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Hieruit blijkt duidelijk dat de redenen waarom de verwerende partij de beslissing nam om de ouders van verzoeker te erkennen als een essentieel element is beschouwd.

Dat de verwerende partij in de motivatie van de bestreden beslissing niet verder komt dan te stellen dat de ouders van verzoeker om andere redenen werden erkend geeft nog steeds geen zicht op de redenen waarom en de elementen op basis waarvan verzoekers ouders werden erkend en, bij gevolg, de mogelijke implicaties dit heeft voor de specifieke situatie van verzoeker en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De inhoud van het administratief dossier die aan de raadsman van de verzoekende partij werd doorgestuurd laat ook niet toe die redenen te begrijpen en het grondig onderzoek door te voeren.

Hoewel de erkenningsbeslissingen niet worden gemotiveerd is het geweten dat er een evaluatienota of een synthesesnota wordt opgesteld door de Protection Officer die aan zijn supervisors en aan de Commissaris Generaal een voorstel van erkenning voorlegt. Dit document geeft de redenen van de erkenning aan. Om toe te komen aan het gezag van gewijsde van het arrest n° 246.911, zijnde een zicht te krijgen op de redenen waarom en de elementen op basis waarvan de ouders van verzoeker werden erkend kan U Raad de voorlegging van dit document bevelen op basis van artikel 39/2, §1, tweede lid 1° van de wet van 15.12.1980. als een onderzoekmaatregel door middel van een vernietigingsarrest of door middel van een tussenarrest dan op basis van van artikel 39/62 tweede lid van de wet van 15.12.1980 juncto artikelen 2 en 877 en volgende van het Gerechtelijk wetboek

Artikel 2 van het gerechtelijk Wetboek stelt:

Art. 2. De in dit wetboek gestelde regels zijn van toepassing op alle rechtsplegingen behoudens wan-neer deze geregeld worden door niet uitdrukkelijk opgeheven wetsbepalingen of door rechtsbeginselen, waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de toepassing van de bepalingen van dit wetboek.

Artikel 877 en volgende stellen, onder de afdeling II Overlegging van stukken. :

Art. 877. Wanneer er ernstige en bepaalde aanwijzingen bestaan dat een partij of een derde een stuk onder zich heeft dat het bewijs inhoudt van een ter zake dienend feit, kan de rechter bevelen dat het stuk of een eensluidend verklaard afschrift ervan bij het dossier van de rechtspleging wordt gevoegd.

Art. 878. Indien een derde het stuk onder zich heeft, verzoekt de rechter deze vooraf het origineel of een afschrift ervan bij het dossier van de rechtspleging te voegen op de wijze en binnen de termijn die hij bepaalt.

De derde kan zijn opmerkingen bij geschrifte of in raadkamer voordragen.

De partijen mogen er inzage van nemen en er op antwoorden.

Het verzoek van de rechter wordt door de griffier aan de derde gezonden bij gerechtsbrief

Art. 879. Het vonnis waarbij de overlegging van het origineel of van een afschrift van een stuk wordt bevolen, vermeldt de identiteit van de partij of van de derde die het moet overleggen en bepaalt op welke wijze en binnen welke termijn dit moet geschieden. Indien het stuk in afschrift moet worden overgelegd, vermeldt het vonnis bovendien de overheid die de juistheid ervan moet bevestigen en, indien daartoe grond bestaat, het voorschot dat de eiser in het tussengeschied in handen van de griffier moet storten.

Art. 880. Het vonnis wordt door de griffier bij gerechtsbrief ter kennis gebracht aan partijen en in voorkomend geval aan de derde.

Het is niet vatbaar voor verzet of hoger beroep.

Art. 881. De Koning stelt regels omtrent de inning en de eventuele teruggave van het in artikel 879 bedoelde voorschot, alsmede omtrent de betaling van de kosten van afschrift.

Art. 882. Partijen of derden die zonder wettige reden nalaten het stuk zelf of het afschrift over te leggen volgens de beslissing van de rechter, kunnen worden veroordeeld tot zodanige schadevergoeding als behoort.

Deze bepalingen zijn niet onverenigbaar met de wetsbepalingen die de procedure voor U Raad regelen. In tegendeel, artikel 39/62, tweede lid van de wet van 15.12.1980 blijkt de regel van artikel 877 te bevestigen :

Art. 39/62. De Raad voert rechtstreeks briefwisseling met de partijen.

Hij is gerechtigd alle bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft, door deze partijen te doen overleggen.

Trouwens is de evolutie van de administratieve behandeling van de aanvraag van verzoeker ook onduidelijk.

De verwenende partij heeft tot tweemaal toe in beslissing van niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming genomen op basis van artikel 57/6/2, §1 van de wet 15.12.1980, dit omdat er, volgens de motivatie van deze beslissingen geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zij of werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

Nu de verwerende partij op 7 februari 2021 het volgend verzoek van verzoeker ontvankelijk verklaarde moet er worden besloten dat zulke nieuwe elementen of feiten aan de orde waren en onderzocht dienden te zijn. -Welke deze feiten zijn blijkt niet uit de beslissing van 7 februari 2021. Echter blijkt het ook niet uit de beslissing van 16 december 2021, de thans bestreden beslissing.

Op basis van de motivatie van deze beslissing moet worden opgemerkt dat de verwerende partij in essentie zijn eerdere beslissingen bevestigd en geen geloof hecht aan het verblijf van verzoeker in Bagdad tot 2012, zonder dat een nieuw onderzoek van dit gegeven blijkt of dat er een aangepaste motivatie wordt bekend gemaakt. In tegendeel, de verwerende partij verwijst naar het gezag van gewijsde van arresten van 2013; zonder rekening te houden met de recentere arresten. De verwerende partij blijft

ook geen bijkomend onderzoek te voeren van de situatie van verzoeker in het licht van de redenen waarom en de elementen op basis waarop zijn ouders werden erkend. Ook van de neergelegde documenten is er geen bijkomend onderzoek gevoerd, gezien de verwerende partij zich beperkt tot het stellen dat de ratsoenkaart door verzoeker reeds werd neergelegd in eerdere aanvragen. Hiermee geeft zij nog steeds geen uitleg over waarom zij bewijskracht toekende aan dit document in de procedure van de ouders van verzoeker maar niet in de procedure van verzoeker. Zulke tegenstrijdige houding kan niet worden aanvaard zonder meer uitleg.

Buiten de laattijdigheid van zijn echte asielrelaas (dit in schending van het gezag van gewijsde van arrest n° 221.194 die haar een grondig onderzoek van dit motief oplegt) en haar twijfels rond het verblijf in Bagdad, (louter verwijzende naar de eerdere beslissingen en zonder rekening te houden met de recentste arresten) motiveer de verwerende partij niet waarom zij geen geloof hecht aan het relaas van verzoeker. In afwezigheid van een motivatie in dit verband kan de verzoekenende partij zich onmogelijk verdedigen, wat een schending inhoudt van het recht op verdediging.

Dat er geen enkele nieuwe motivatie voorkomt in de bestreden beslissing m. b. t. de geloofwaardigheid van het verblijf in Bagdad is ook ten eerste opmerkelijk gezien de inhoud van de opmerkingen van de raadsman van verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud (notities p. 24) :

Wilt de advocaat nog iets toevoegen?

U zei op het einde "omdat u eerder al gelogen had dat we alles opnieuw alles onderzoeken van a tot z". Ik wil hierbij toevoegen wat de Raad zei: het is niet omdat iemand in het verleden gelogen heeft dat hij dat nu direct weer gaat doen. Daarom vraag ik aan u: gelooft u zijn verblijf tot 2012 in Bagdad? Want u zegt misschien wel nu alles te onderzoeken van a tot z, maar dat gaat hier eigenlijk dus vnl. over zijn afkomst in Bagdad tot 2012. En mijn vraag naar u is gelooft u deze nu?

Po: we gaan dit verder onderzoeken aan de hand van zijn verklaringen van vandaag

Nergens uit de motieven van de beslissing blijkt dat dit aan de hand van zijn laatste verklaringen werd onderzocht.

Dat er geen enkele bijkomende motivatie voorkomt in de bestreden beslissing ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker is ook opmerkelijk gezien de algemene informatie over het risico die gepaard gaan met gemengde huwelijken of relaties en de situatie van Christenen in Irak (zie stuk 3, EASO Country Guidance).

2.3. Het profiel van verzoeker en zijn netwerk in Bagdad (of in Irak).

Daarnaast blijkt ook dat de ouders van verzoeker tot in 2014 in Bagdad woonachtig waren en hun huis hebben moeten verlaten omdat zij daar onder druk werden gezet omwille van het werk van de vader van verzoeker en hun geloofstrekking. Zij zijn dan naar Mossoul verhuisd waar de moeder van verzoeker geboren is en nog familie had. Na de val van Mossoul in de handen van DAESH konden zij er onmogelijk verder verblijven en zijn ze gevlucht.

Dit werd ook geloofwaardig geacht aldus de bestreden beslissing waar er wordt gesteld dat verzoeker ouders de 2.5 laatste jaren (nl. reeds na het vertrek van verzoeker) niet meer in Bagdad verbleven.

Hieruit blijkt dat verzoeker in Bagdad geen familielid meer heeft en geen woning waar hij terecht kan in geval van terugkeer (CGVS vader 03/08/2017, p. 32).

In heel Irak blijkt hij ook geen andere familieleden te hebben, wat bevestigd wordt door de geloofwaardige verklaringen van de vader van verzoeker (zie CGVS vader 03/08/2017, p. 12).

Men moet dus aannemen dat verzoeker niet beschikt over een familiaal of sociaal netwerk in Irak of in Bagdad.

2.4. Onderzoek van de aanvraag ondanks twijfel rond sommige aspecten.

Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, is de bevoegde overheid niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op vervolging of op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat. Zoals hoger gesteld en bevestigd in de bestreden beslissing bestaat er geen twijfel rond de Iraakse nationaliteit van de verzoeker en zijn christelijke religie. Er bestaat ook geen twijfel over het feit dat de ouders van verzoeker en alle andere familieleden niet meer in Irak woonachtig zijn.

U Raad heeft recent gesteld-' dat het in twijfel trekken van het recent verblijf van een asielaanvrager voor zijn komst in België niet volstaat om de te besluiten dat niet op afdoende wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij nood heeft aan een internationale bescherming (in casu de vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b en/of c) van de vreemdelingenwet). De vaststelling dat er twijfels bestaan rond het recent verblijf volstaat niet om de Commissaris-generaal van zijn onderzoeksplicht en zijn motiveringsplicht te ontslaan.

Zijn afkomst uit Bagdad wordt niet betwist. Enkel het recente verblijf van verzoeker in de deze regio voor zijn komst naar België wordt in vraag gesteld. Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, is de bevoegde overheid niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade Het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in zijn regio van afkomst verbleef voor zijn vertrek uit Irak, doet hieraan geen afbreuk (in die zin, per analogie, zie RvV 28 juni 2018, nr. 206 172). Volgens oudere rechtspraak van U Raad volstaat het ook niet om te stellen dat verzoeker geen zicht geeft op zijn situatie om te besluiten dat er geen bescherming toegekend kan worden en geen onderzoek gevoerd kan worden naar de nood aan internationale bescherming. Indien, zoals in casu, aan de nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld vormt eventuele onduidelijkheid over de verblijfssituatie en mogelijke status elders geen beletsel om Irak als land van herkomst in aanmerking te nemen en de nood aan bescherming van verzoekende partij ten aanzien van dit land te onderzoeken en een intern vluchtalternatief aan te duiden.

In dit verband verwijst verzoeker naar het feit dat hij als Christen in Iraq en Bagdad een groot gevaar loopt. Dit intrinsiek gevaar blijkt uit recente informatie, nl een nota van de UNHCR over de situatie van christenen in Bagdad (gevoegd aan het vorig verzoekschrift van 17.10.2018), geactualiseerd tot 15 januari 2018. In dit document wordt er gesteld dat, ondanks het feit dat de Iraakse Grondwet formeel stelt dat er geen discriminatie toegelaten wordt op basis van religie dit stelling wel tegengesproken wordt door andere bepalingen van de grondwet en de wetten.

In de praktijk blijkt het wel dat er discriminatie plaatsvindt op basis van religie. Het aantal christenen in Bagdad is sterk gedaald in de laatste jaren. en vele kerken moesten sluiten. Er is een sterke maatschappelijke druk op de christenen.

Erger, en doorslaggevend in casu, blijkt ook dat gewapende groeperingen bedreigingen, vervolgingen en fysieke agressies plegen tegen christenen omwille van hun geloof. Deze agressies kunnen de vorm nemen van gerichte moorden of ontvoeringen om sektarische of criminele motieven, of een combinatie van deze motieven.

In deze nota staat ook vermeld dat er sinds 2003 illegale onteigeningen van kerken en kloosters plaatsvinden door invloedrijke figuren, milities en criminele netwerken. Christelijke eigenaars werden soms rechtstreeks bedreigd en gedwongen om hun huis te verlaten.

Heel recent, in september 2018, heeft de Home Office van Groot-Brittannië een Country Policy and Information Note Iraq: Internal relocation, civil documentation and returns geactualiseerd (gevoegd aan verzoekschrift van 17.10.2018). In dit document wordt er gerefereerd naar de mogelijkheid om zich te vestigen in verschillende delen van Iraq.

Over Bagdad wordt het volgende gezegd (p. 8):

"The UT in AA also observed that, when deciding upon internal relocation to Baghdad and the Baghdad Belts ', decision makers should take into account whether a person:

has a CSID or will be able to obtain one:

can speak Arabic (those who cannot are less likely to find employment);

has family members or friends able to accommodate them and provide them with assistance:

is a lone female (women face greater difficulties than men in finding employment);

can find a sponsor to access a hotel room or rent accommodation;

is from a minority community;

can access any other support bearing in mind there is some evidence that returned failed asylum seekers are provided with the support generally given to IDPs [Internally Displaced Persons] (paragraphs 197, 198, 202 and 204(15))"

In de beslissing van Upper Tribunal AA van 30 oktober 2015 waarnaar er gerefereerd wordt in dit document wordt het volgende gesteld:

"202. It is clear from the evidence before us that Arabic speaking males with family connections to Baghdad and a CSID are in the strongest position. At the other end of the scale, those with no family connections in Baghdad who are from minority communities and who have no CSID are least able to provide for themselves. There are a wide range of circumstances falling between these two extremes. Those without family connections are more vulnerable than those with such connections. Women are more vulnerable than men. Those who do not speak Arabic are less likely to be able to obtain employment. Those from minority communities are less likely to be able to access community support than those from the Sunni and Shi'a communities.

203. On the evidence before us, whilst we accept that for a person who has no family or other support in Baghdad and who also does not have a CSID, and cannot obtain one reasonably soon after arrival, it would be unreasonable and unduly harsh to relocate to Baghdad, for the generality of Iraqis, despite difficulties that may be experienced in respect of such matters such as access to health care, education and jobs, we consider that relocation to Baghdad is safe and not unreasonable or unduly harsh - one

reason being that a person can only be returned to Baghdad if such person has a current or expired Iraqi passport or a laissez-passer."

Verzoekers profiel moet dus worden beschouwd als hoogst kwetsbaar in het licht van deze informatie: hij maakt deel uit van een religieuze minderheid die een verhoogd risico loopt in Bagdad omwille van de veiligheidssituatie, namelijk de combinatie van het sektarisch en crimineel geweld, hij heeft geen familielid of geen sociaal netwerk in Bagdad of elders in Irak en kan geen ondersteuning krijgen in geval van terugkeer naar Irak.

Omwille van dit profiel loopt verzoeker het risico op vervolging omwille van zijn religie in geval van terugkeer naar Bagdad of elders in Irak en moet de vluchtelingenstatuut hem woorden erkend.

Subsidiaire moeten de elementen waarover geen twijfel bestaat ook in aanmerking genomen worden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

In de arresten van 195.227 en 195.228 van 20 november 2018, uitgesproken in algemene vergadering heeft U Raad toepassing gegeven aan het El Gafaji-arrest (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07) van het Hof Van Justitie van de Europese Unie.

In dit arrest maakt het HvJ een onderscheid tussen twee situaties:

de situatie waar "er zwaarwegende gronden beslaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK),

Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

U Raad heeft dit onderscheid als volgt uitgelegd in U arrest n° 195.228 :

ua. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen."

In een arrest van 29 maart 2018 (n° 201.900) heeft U Raad de volgende invulling gegeven aan de notie van persoonlijke omstandigheden die het risico verbonden aan het willekeurig geweld verhogen :

"De onbetwiste vaststelling, dat [de woning van verzoekers] in beslag is genomen door een leger-afdeling, zij soenniet zijn, en blijkens de verklaringen geen familie meer hebben in Bagdad, betreffen naar het oordeel van de Raad persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoekende partijen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert"

De omstandigheden voor verzoeker zijn vergelijkbaar : zijn vader moest, na bedreiging, zijn huis verkopen en Bagdad verlaten, omwille van zijn religie. Dit werd aannemelijk geacht in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag van de ouders van verzoeker. Verzoeker maakt deel uit van een minderheid in Bagdad, die nog meer moeilijkheden kent dan de soennitische minderheid, blijkens de informatie bijgevoegd in het verzoekschrift van 17.10.2018.

Hij heeft geen enkele familielid over in Bagdad of in Irak Om deze redenen dient de subsidiaire bescherming toegekend te worden."

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift voegt verzoeker de EASO Country Guidance Iraq, januari 2021 (fragment) toe.

3. Nota met opmerkingen

Op 15 februari 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en ingaat op de door verzoeker aangevoerde middelen.

Zij zet hierbij onder meer uiteen:

“2.1.5.2 Verzoeker verwijst naar twee arresten die in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming werden gevelde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij stelt dat verweerder het gezag van gewijsde van deze arresten schendt door zonder meer te verwijzen naar de ongeloofwaardige verklaringen betreffende verzoeker zijn verblijf en niet na te gaan in welke mate de relazen van verzoekende partij en haar ouders overeenkomen.

Verweerder benadrukt dat de verplichting voor de commissaris-generaal om een nieuwe beslissing te nemen, niet belet dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van de beslissing (DEBERSAQUES en F. DE BOCK, Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in Migratie- en Migrantenrecht, deel 12, Die Keure, 2007, punt 12). De Raad kan het Commissariaat-generaal niet opleggen een aanvullend onderzoek te doen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 96) en kan enkel het handelen van de commissaris-generaal in een bepaalde richting sturen door suggesties of concrete aanwijzingen te geven, zonder dat deze kunnen worden beschouwd als een dwingende injunctie. De commissaris-generaal is geheel onafhankelijk bij het nemen van zijn beslissing, zoals wettelijk is vastgelegd in artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, en zal zelf uitmaken wat de gevolgen van de vernietiging zijn en in het bijzonder wat hij bijkomend nog zal moeten doen om het vernietigingsmotief haar volle uitwerking te geven.

Waar verzoekende partij wijst op het feit dat haar ouders erkend werden als vluchteling, benadrukt verweerder dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat de ouders van verzoekende partij werden erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat verzoekende partij om die redenen ook erkend moet worden. Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn eigen verklaringen betreffende zijn plaatsen van eerder verblijf in Irak en de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. Hoewel er overeenkomstigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekende partij en zijn ouders heeft dit dus niet automatisch tot gevolg dat verzoeker ook in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Zoals in de bestreden beslissing werd besproken werden verzoekers ouders erkend omwille van redenen eigen aan hun persoonlijke situatie. Een verzoek om internationale bescherming wordt steeds in zijn geheel beoordeeld en er wordt telkens een individuele afweging gemaakt van de concrete elementen, eigen aan elk dossier, die door de verzoekende partij worden voorgelegd. Uit de notities persoonlijk onderhoud van beide ouders, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt geenszins dat alle elementen overeenstemmen met deze aangehaald door verzoeker. Het louter verwijzen naar de erkenningsbeslissing in hoofde van de ouders is bijgevolg niet dienstig, aangezien het hier niet gaat om een identiek verzoek om internationale bescherming van verzoekers en ook de persoonlijke situatie van de verzoekers in geval van terugkeer danig verschilt. In de bestreden beslissing wordt bovendien nadrukkelijk gemotiveerd dat het mogelijke eerdere verblijf van verzoekers ouders in Bagdad op geen enkele wijze aantoonde dat verzoeker de laatste jaren voor zijn vertrek zelf in Bagdad verbleven heeft.

Ook de rantsoenkaart toont niet noodzakelijkerwijze aan dat verzoeker in Irak bij zijn ouders verbleef. Verweerder heeft uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze elementen in hoofde van verzoekers ouders niet automatisch leiden tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en heeft bijgevolg rekening gehouden met het gezag van gewijsde van beide arresten.

2.1.5.3 Verweerder wordt verweten haar eerdere beslissingen te herhalen zonder verder onderzoek te doen en dit ondanks het gegeven dat verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaarde.

Verweerder kan zich hier niet akkoord mee verklaren. Zij is immers, na het ontvankelijk verklaren van het huidige verzoek, tot de vaststelling gekomen dat de bijkomende verklaringen van verzoeker noch de stukken waarnaar hij verwijst de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. Verzoeker slaagde niet in te overtuigen wat zijn plaatsen van eerder verblijf betreft, hetgeen reeds werd bevestigd door de RvV. Aangezien deze ongeloofwaardigheid niet gecorrigeerd kon worden door verzoeker, zijn de door hem ingeroepen problemen bijgevolg ook niet geloofwaardig, aangezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met de plaats(en) waarop verzoeker zou verbleven zijn. Verzoeken-de partij is dus geenszins correct wanneer zij verweerder verwijt deze nieuwe motieven onvoldoende te hebben onderzocht. Ook wat betreft de rantsoenkaart maakt verzoeker zich schuldig aan verkeerde veronderstellingen wanneer zij verklaart dat deze kaart wel degelijk bewijskracht had in de procedure van de ouders. Zoals reeds eerder gesteld (zie supra) is het het geheel van elementen, verklaringen en neergelegde stukken die gaan bepalen of een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dit betekent dat niet elk element even bewijskrachtig is en er mogelijks aan bepaalde verklaringen of stukken geen enkele bewijskracht wordt verbonden. Waar verzoeker veronderstelt dat de rantsoenkaart een belangrijk element uitmaakte in de beoordeling van het dossier van zijn ouders, antwoordt verweerder dat dit niet kan blijken uit de stukken in het administratief dossier. Het loutere feit dat verzoeker een zelfde stuk als zijn ouders vastlegt maar er in zijn dossier tot een andere conclusie wordt gekomen betekent niet automatisch dat dit stuk in de verschillende dossiers op een andere wijze werd beoordeeld. Zijn verzoek is niet identiek aan dat van zijn ouders en het is het geheel van elementen en neergelegde stukken die de beslissing van de Commissaris-generaal vorm geven.

2.1.5.4 Verzoeker stelt verder dat hij in geval van terugkeer geen familie meer heeft in Bagdad en stelt dat hij als Christen in Irak een groot gevaar loopt.

Het loutere feit dat verzoeker niet langer over een familiaal of sociaal netwerk zou beschikken in Irak is onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker is immers een gezonde en volwassen jongeman waarvan kan verwacht worden dat hij zich zelfstandig kan vestigen in een grootstad zoals Bagdad. Hij haalt geen concrete elementen aan die afbreuk doen aan deze vaststelling en een eventuele kwetsbaarheid in zijn hoofde zouden aantonen.

Waar hij verwijst naar het feit dat hij Christen is en hierdoor een groot gevaar loopt, slaagt verzoeker er niet in dit in concreto aan te tonen. Hij verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene informatie waaruit blijkt dat Christenen in Irak mogelijks het slachtoffer kunnen worden van discriminatie en vervolging door gewapende groeperingen.

Echter, uit geen van de bronnen blijkt dat er sprake is van groepsvervolging ten aanzien van Christenen in Irak. Het komt dus nog steeds aan verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij een individueel risico loopt omwille van zijn Christelijk geloof. Daar hij louter naar algemene informatie verwijst en bovendien geen duidelijk zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) en levensomstandigheden in Irak blijft hij wat dit betreft in gebreke.

2.1.6 Volledigheidshalve benadrukt verwerende partij dat verzoeker verzaakt heeft aan zijn medewerkingsplicht door geen zicht te bieden op zijn plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór zijn komst naar België, hetgeen bevestigd werd door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 103 198 van 22 mei 2013). Het verschaffen van duidelijkheid over zijn eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die verzoeker stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Irak zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn beweerde verblijf in de stad Bagdad tot aan zijn vertrek in 2012, gelegen in de provincie Centraal-Irak niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Irak. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoeker noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene

veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat verzoeker over de Iraakse nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker is er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over zijn beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar hij ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar hij (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat verzoeker vóór zijn vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan zijn oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet zijn geboorteregio, zijn regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html>). Bovendien is verzoeker er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar hij niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in zijn hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al zijn eerdere verblijfplaats(en) vóór zijn beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin verzoeker er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of hij een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van zijn plaatsen van eerder verblijf vóór verzoeker zijn komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat hij reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en ook in die daaropvolgende procedures werd verzoeker telkens gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot zijn- identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten.

Uit de eerdere vaststellingen in het administratief dossier dewelke bevestigd werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie supra) blijkt dat verzoekende partij niet de waarheid heeft verteld over waar zij verbleven heeft voor haar komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS haar uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft zij ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in haar verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar schouders rust.

Door haar gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar verzoekende partij vóór haar komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot zijn beweerde datum van vertrek in Bagdad heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat hij elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in zijn hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over de (opeenvolgende) verblijfplaatsen van verzoeker binnen en buiten Irak, noch over het element of hij afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen zijn taak om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in zijn hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer."

4. Vraag om inlichtingen

Naar aanleiding van de vraag op 16 juni 2022 van de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om actuele landeninformatie over te maken aangaande de veiligheidssituatie in Irak en aangaande risicoprofielen in Irak, met name wat betreft christenen, in het bijzonder in Bagdad en de Koerdische Autonome Regio, maakt de verwerende partij op 11 augustus 2022 onder de hoofding "Aanvullende nota" volgende informatie over, met de verwijzing naar de relevante weblinks:

- EUAA Country of Origin Report Iraq: Targeting of Individuals van januari 2022;
- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021;
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022;
- EUAA COI Report – Internal mobility van 5 februari 2019.

5. Rechtspleging

Na een heropening van de debatten bij tussenarrest nr. 274 603 van 24 juni 2022, wordt verzoeker de gelegenheid geboden om mondeling te repliceren op de aanvullende nota van de verwerende partij tijdens de terechtzitting van 9 september 2022.

6. Wettelijk kader

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wets-ontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om "een daad-werkelijk

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Dit neemt niet weg dat de met het onderzoek belaste instanties voor het bepalen van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Concreet houdt deze samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het aan de met het onderzoek belaste instanties is om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Dit geldt te meer daar deze instanties mogelijkerwijze gemakkelijker toegang hebben tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Armeens-orthodoxe christen te zijn, die afkomstig is uit Bagdad, waar hij zou zijn geboren en zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek uit Irak in 2012.

De commissaris-generaal is evenwel van mening dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst en/of beweerde (recent) verblijf in Bagdad.

7.2. Verzoeker heeft steeds verklaard afkomstig te zijn uit Bagdad en daar te hebben verbleven tot hij in 2012 Irak is ontvlucht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: *"Zijn afkomst uit Bagdad wordt niet betwist. Enkel het recente verblijf van verzoeker in deze regio voor zijn komst naar België wordt in vraag gesteld."* bemerkt de Raad dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet zo eenduidig is in zijn beoordeling. De ene keer stelt de commissaris-generaal geen geloof te hechten aan verzoekers herkomst uit Bagdad (*"Gezien uw herkomst uit Bagdad niet kan worden aangenomen [...]"*); de andere keer stelt hij geen geloof te hechten aan verzoekers recent verblijf in Bagdad (*"geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde (recent) verblijf in Bagdad", "dat u niet recent afkomstig bent uit Bagdad", "maakt het echter nog steeds niet aannemelijk in de jaren voor uw komst naar België in Bagdad te hebben verbleven"*).

Het is de Raad dan ook niet duidelijk of de commissaris-generaal nu verzoekers herkomst uit Bagdad in twijfel trekt dan wel enkel dat hij daar recent heeft verbleven voor zijn vertrek uit Irak.

Verzoeker heeft in de loop van zijn asielprocedure verwezen naar zijn ouders die in België verblijven en die op 10 oktober 2017 als vluchteling werden erkend. Hij stipte daarbij aan dat zij uit dezelfde regio, in casu Bagdad, afkomstig waren.

In het arrest nr. 221 194 van 15 mei 2019 ging de Raad over tot de vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal van 3 oktober 2018 waarbij het huidige beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Hij gaf daartoe volgende redenen: *"De vaststelling dat verzoekende partij in het verleden heeft gelogen, ontslaat de commissaris-generaal niet van een grondig onderzoek. In dezen dient erop gewezen en benadrukt de Raad dat verzoekende partij haar ouders als vluchteling werden erkend en dat hun regio van herkomst, Bagdad, blijkbaar niet wordt betwist. De Raad kan evenwel niet nagaan of en in welke mate de relazen van verzoekende partij en van haar ouders overeenkomen - en in welke mate de grieven van de verzoekende partij in het verzoekschrift al dan niet correct zijn-, of welke specifieke elementen er danig anders zijn bij verzoekende partij.*

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek dringt zich op."

In een nieuwe beslissing van 29 november 2019 motiveerde de commissaris-generaal dat verzoekers ouders werden erkend om redenen eigen aan hun persoonlijke situatie, met name omwille van humanitaire redenen, onder meer omdat ze beiden van hoge leeftijd zijn en omdat verzoekers vaders medische toestand niet toelaat dat zij zonder een beroep te kunnen doen op een familiaal netwerk zou kunnen terugkeren naar (Noord-)Irak.

De Raad meende op 7 januari 2021 bij vernietigingsarrest nr. 246 911 dat deze uiteenzetting geenszins steun vindt in het administratief dossier. De Raad stipte aan dat onmogelijk kan worden aangenomen dat verzoekers ouders op grond van humanitaire redenen zouden zijn erkend daar de commissaris-generaal niet de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden en er geen bepaling bestaat die toelaat om louter op basis van dergelijke humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus toe te kennen aan een verzoeker om internationale bescherming.

Verder oordeelde de Raad dat het onmogelijk is een zicht te krijgen op de werkelijke redenen waarom en elementen op basis waarvan verzoekers ouders werden erkend als vluchteling en welke (mogelijke) implicaties dit heeft voor de specifieke situatie van verzoeker en de geloofwaardigheid van diens verklaringen.

7.3. De commissaris-generaal heeft vervolgens verzoekers beschermingsverzoek op 15 februari 2021 ontvankelijk verklaard, maar nergens in de bestreden beslissing wordt geduid welke nieuwe elementen of feiten die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, daartoe doorslaggevend waren.

7.4. In het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt heden over verzoekers ouders gesteld *“Uw ouders kregen beiden in oktober 2017 de vluchtelingenstatus toegekend. Niettegenstaande ook hun herkomst uit Bagdad niet geloofwaardig werd bevonden, kregen zij omwille van persoonlijke omstandigheden dit beschermingsstatuut toegekend. De notities van het persoonlijk onderhoud en de erkenningsbeslissingen van 10 oktober 2017 van uw ouders, S.S.B. (...) en R.K.S. (...), werden gevoegd aan het administratief dossier.”*

Verder in de bestreden beslissing wordt nog uiteengezet: *“Dat uw vader en moeder het vluchtelingenstatuut toegekend werden, heeft dan ook geen onmiddellijke gevolgen voor de beoordeling van uw verzoek. Bovendien werden uw ouders erkend om redenen eigen aan hun persoonlijke situatie. Nog wat betreft de erkenning tot vluchteling van uw ouders dient te worden opgemerkt dat uw ouders verklaarden de laatste 2.5 jaar voor hun vertrek uit Irak in het dorp Avzaruk, in het Noorden van Irak te hebben verbleven. Geenzins kan het mogelijke eerdere verblijf van uw ouders in Bagdad bovendien aantonen dat u in de jaren voor uw vertrek uit Irak in Bagdad heeft verbleven, immers hoeft u niet per se bij hen te hebben gewoond aangezien u een volwassen jongeman was.”*

Wederom is de commissaris-generaal niet eenduidig in zijn beslissing. Waar langs de ene kant geen geloof lijkt te worden gehecht aan de *“herkomst”* van de ouders uit Bagdad, wordt langs de andere kant gesproken over een *“mogelijk eerder verblijf”* in Bagdad. De motieven van de bestreden beslissing zijn aldus niet conclusief over de herkomst en het verblijf van verzoekers ouders ten aanzien van Bagdad; ze scheppen geen klaarheid over de beoordeling die de commissaris-generaal heeft gemaakt met betrekking tot de herkomst en het verblijf van verzoekers ouders in Bagdad.

Ten slotte zaaien de notities van het laatste persoonlijk onderhoud van verzoeker nog meer verwarring. Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaart de protection officer dat verzoekers ouders de vluchtelingenstatus hebben gekregen *“op basis van een combinatie van de leeftijd, de ziekte én het profiel van christenen. Gezien de recente herkomst uit Bagdad niet was aangetoond bij meneer gold dat profiel als christenen niet als voldoende voor VS.”* (NPO 30 maart 2021, p. 24). Hieruit blijkt dan weer dat een *“recente herkomst”* niet geloofwaardig zou zijn geacht.

7.5. De Raad betwist niet, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt, dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van een nieuwe beslissing na een vernietigingsarrest. Hij kan zelf uitmaken wat de gevolgen van een vernietiging zijn en wat hij nog moet doen om het vernietigingsmotief volle uitwerking te geven. De Raad herinnert er nog aan dat het gezag van gewijsde dat aan een vernietigingsarrest is verbonden, zich uitstrekt tot de onverbreekelijk met het dictum verbonden motieven (RvS 10 juni 2010, nr. 205.000). Het zijn die motieven die de beoordelingsruimte bepalen waarover de commissaris-generaal nog beschikt (RvS 20 november 2014, nr. 229.258).

Door evenwel zeer algemeen in de bestreden beslissing te stellen dat verzoekers ouders werden erkend om redenen eigen aan hun persoonlijke situatie, verschaft de commissaris-generaal nog steeds geen duidelijkheid over de werkelijke redenen waarom en elementen op basis waarvan verzoekers ouders werden erkend als vluchteling en, bijgevolg, de mogelijke implicaties voor de specifieke situatie van verzoeker en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, in casu zijn beweerde herkomst uit en (recent) verblijf in Bagdad. Dit werd nochtans door de Raad aangekaart in het vernietigingsarrest nr. 246 911 van 7 januari 2021 waaruit duidelijk blijkt dat de redenen van de commissaris-generaal voor de erkenning van verzoekers ouders als vluchteling als een essentieel element worden beschouwd.

De verwijzing naar *“hun persoonlijke situatie”* is immers nietszeggend daar een vluchtelingenstatus altijd wordt verleend omwille van een *“persoonlijke situatie”*. Wat de aard en omvang is van deze persoonlijke situatie op basis waarvan de ouders als vluchteling werden erkend, blijft de Raad onbekend en aldus blijft de gevraagde verduidelijking uit.

De inhoud van het administratief dossier, in casu een lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud van de ouders en de erkenningsbeslissingen van 10 oktober 2017 van verzoekers ouders die aan het administratief dossier werden gevoegd, laat ook niet toe die redenen te begrijpen en een grondig onderzoek door te voeren.

7.6. Uit de notities van de persoonlijke onderhoud van verzoekers ouders blijkt immers het volgende.

Vooreerst blijkt dat verzoekers vader in 1947 in Dohuk is geboren maar dat hij in 1969 of 1970 naar Bagdad verhuisde met zijn ouders. Verzoekers moeder is geboren in Mosul en huwde met verzoekers vader in Bagdad (NPO I vader, p. 3-5).

De ouders van verzoeker zouden tot mei 2014 in Bagdad hebben verbleven. Vandaar zijn ze naar Mosul gevlucht waarna ze op 18 juli 2014 verder zijn getrokken naar de provincie Dohuk om vervolgens in het christelijk dorp Avzaruk te belanden waar ze zijn gebleven tot hun vertrek uit Irak op 7 april 2017.

Uit hun relaas blijkt dat zij de reden voor hun vlucht uit Irak in de eerste plaats verbinden aan de behandeling van christenen in Bagdad en de moeilijkheden die zij daar als christen hebben onder-vonden (NPO I vader, p. 32) (NPO I moeder, p. 13-14). Zij geven vervolgens aan geen problemen te hebben gehad in Avzaruk waar zij 2,5 jaar hebben verbleven (NPO II vader, p. 13-17; NPO II moeder, p. 19) maar te zijn vertrokken omwille van gezondheidsproblemen van de vader die hem tevens verhinder-den te werken (NPO I moeder, p. 13-14; NPO II moeder, p. 20-21).

In de bestreden beslissing benadrukt de commissaris-generaal dat verzoekers ouders verklaarden de laatste 2,5 jaar voor hun vertrek uit Irak in het dorp Avzaruk, in het noorden van Irak, te hebben verbleven. Uit de voormelde verklaringen van verzoekers ouders kan de Raad evenwel slechts enkel afleiden dat de ouders de problemen in Bagdad omwille van hun christelijk geloof zijn ontvlucht, en na een kort verblijf in Mosul zijn beland in Avzaruk. Enkel op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat de vluchtelingenstatus werd toegekend omwille van hun verblijf Avzaruk, een christelijk dorp waar zij geen problemen kenden die blijf geven van een vervolgingsvrees, maar dat zij louter omwille van de gezondheidsproblemen van de vader verlieten.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het mogelijke eerdere verblijf van zijn ouders in Bagdad geenszins kan aantonen dat verzoeker in de jaren voor zijn vertrek uit Irak in Bagdad heeft verbleven, daar hij immers niet per se bij hen hoeft te hebben gewoond aangezien hij een volwassen jongeman was. Hiermee geeft de commissaris-generaal in wezen aan de herkomst van verzoeker niet te betwisten maar wel het recent verblijf in Bagdad voor vertrek uit Irak. In deze stelt de Raad vast dat de vader in tempore non suspecto verklaarde dat verzoeker is vertrokken uit Irak in 2012 nadat hij in de problemen kwam wegens een relatie met een moslimmeisje (NPO I vader, p. 7, 36).

In de bestreden beslissing wordt nog verwezen naar wat de Raad heeft geoordeeld in het kader van het zesde beschermingsverzoek van verzoekers broer B.B.S., met name dat de erkenning van de ouders als vluchteling niet inhoudt dat B.B.S. ook als vluchteling moet worden erkend, te meer nu reeds in het kader van de vorige beschermingsverzoeken werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf in Bagdad. Er mag evenwel geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat de commissaris-generaal in het geval van verzoekers broer B.B.S., die al in 2007 een asielaanvraag in België indiende, ook vaststelde dat B.B.S. geen elementen aanhaalde die aantonen waarom hij, met zijn gezin, niet in Zakho (Noord-Irak) kon gaan wonen, daar uit zijn verklaringen bleek dat hij in Zakho verschillende familie- en verwantschapsbanden heeft. In het bijzonder is de echtgenote van Zakho afkomstig, werd het huwelijk daar in 2004 voltrokken en werd een dochter daar geboren (RvV 4 december 2007, nr. 4444; RvV 5 september 2018, nr. 208 804). De situatie van deze broer, die nog steeds in België aanwezig is en ondertussen een verblijfsvergunning zou hebben verworven, verschilt bijgevolg duidelijk van de situatie van verzoeker, van wie niet blijkt dat hij een gelijkaardig familiaal netwerk heeft in Zakho. Evenmin zijn er enige aanwijzingen in die zin, te meer verzoeker aangeeft geen familiaal netwerk meer te hebben in Irak zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO 30 maart 2021, p. 4-5, p. 11-12) als in zijn verzoekschrift, hetgeen de verwerende partij noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen betwist.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet in staat bleek te antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn voorgehouden leefomgeving, in casu deze van de Armeense christenen in Bagdad, terwijl er van hem wel kon worden verwacht dat hij op eenvoudige vragen over onder meer de christelijke gemeenschap in Bagdad, andere Armeense inwoners, de veiligheidssituatie in zijn wijk, aanslagen op kerken en het bestaan van de activiteiten van milities in zijn wijk correct zou kunnen antwoorden. Bij lezing van de verschillende notities van de persoonlijke onder-

houden stelt de Raad prima facie vast dat er niet zulke grote verschillen bestaan tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn ouders over hun leefomgeving als Armeense christenen in Bagdad. In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij toe dat er overeenkomsten zijn tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn ouders, maar dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker ook in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, daar verzoekers ouders werden erkend omwille van redenen eigen aan hun persoonlijke situatie en niet alle elementen van de ouders overeenstemmen met deze aangehaald door verzoeker.

Zoals eerder vermeld, vormt de verwijzing naar een persoonlijke situatie geen verduidelijking van de werkelijke redenen waarom en elementen op basis waarvan verzoekers ouders werden erkend als vluchteling. Waar in de nota met opmerkingen nog wordt aangestipt dat verzoekers persoonlijke situatie bij terugkeer danig verschilt en het niet om een identiek beschermingsverzoek gaat, wijst de Raad erop dat de verweernota deze aangemerkte verschillen niet verder verduidelijkt.

7.7. De Raad erkent dat van een verzoeker in beginsel mag worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst, reële verblijfssituatie en achtergrond voor zijn komst naar België.

Indien een verzoeker hiertoe in gebreke blijft, dan worden de vervolgingsfeiten die aan de basis zouden liggen van het vertrek uit Irak inderdaad evenmin aannemelijk gemaakt.

Evenwel, het gegeven dat geen zicht wordt geboden op de werkelijke verblijfplaatsen voor verzoekers komst naar België, maakt het niet altijd onmogelijk om een toekomstige nood aan bescherming te beoordelen.

Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een relaas, dan is de bevoegde overheid niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak.

In casu wordt niet getwijfeld aan een aantal objectieve elementen, met name dat verzoeker de Iraakse nationaliteit bezit en een Armeens-orthodoxe christen is. Verzoekers nationaliteit en geloofsstrekking worden immers op zich niet betwist noch in vraag gesteld.

Uit de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld van de Raad, blijkt dat sinds de invasie door de Verenigde Staten in maart 2003 de christelijke bevolking in Irak drastisch is afgenomen van 1 500 000 tot 250 000 personen. De christelijke gemeenschap in Irak maakt 1% uit van de totale Iraakse bevolking en bestaat uit 14 officiële erkende geloofsstromingen waarvan de Chaldeeuwse katholieken het meest prominent zijn (67% van alle christenen) en de Armeense christenen slechts 3% uitmaken van de totale christelijke gemeenschap in Irak.

Armeense christenen (katholiek en orthodox) vormen dus een minderheid binnen een minderheid. Het is een groep die hoofdzakelijk in Irak aankwam na in 1915-1923 het Ottomaanse Rijk te zijn ontvlucht.

Op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er heden in Irak sprake is van een systematische vervolging van christenen. Dit neemt niet weg dat uit de beschikbare landeninformatie het beeld naar voren komt van een precaire situatie voor christenen in Irak (zie bv. EUAA "Country of Origin Report Iraq: Targeting of Individuals" van januari 2022, p. 42-48). Er is sinds 2020 sprake van toegenomen geweld door sjitische milities en ISIL. Verder wordt ook melding gemaakt van wijdverspreide discriminatie ten aanzien van christenen.

In de EUAA Country Guidance Note Iraq van juni 2022 (p. 122-124) worden christenen dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging, zoals ontvoering, doden, wederrechtelijke en willekeurige vasthouding en verschillende vormen van discriminatie die het niveau van hardheid kunnen bereiken om als vervolging te worden beschouwd.

Volgens deze richtlijnen – die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden – moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals regio van herkomst, geslacht, enz. (p. 124).

Omdat het niet duidelijk is waar verzoeker voor zijn komst naar België in Irak zou hebben verbleven, meent de commissaris-generaal dat ook niet kan worden nagegaan welk risico hij in Irak als christen liep. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) en levensomstandigheden in Irak waardoor hij niet concreet aantoonde dat hij een individueel risico loopt omwille van zijn christelijk geloof.

Hoewel de regio van herkomst een risicobepalende omstandigheid kan zijn, sluit dit niet uit dat in bepaalde gevallen het gebrek aan een duidelijk zicht op de regio van herkomst niet opweegt tegen andere risicobepalende omstandigheden die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn.

Uit de verklaringen van de protection officer op het einde van het laatste persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat er voor verzoekers vader een gelijkaardige oefening zou zijn gemaakt, waarbij een aantal individuele omstandigheden cumulatief zouden zijn beoordeeld met het profiel van christen en dit ondanks het gegeven dat de recente herkomst van verzoekers vader uit Bagdad niet aannemelijk zou zijn geacht (NPO 30 maart 2021, p. 24).

Het is de Raad te dezen onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op de redenen waarom in casu voor verzoeker, dit in tegenstelling tot zijn vader met wie hij een vergelijkbaar profiel vertoont, geen gelijkaardige beoordeling kan worden gemaakt, te meer verzoeker nu wijst op het gebrek aan een familiaal of sociaal netwerk en eigendommen in Irak hetgeen, zoals hierboven blijkt, niet wordt betwist. Ook zijn vader wees in het kader van zijn beschermingsverzoek reeds op het gebrek aan een familiaal netwerk in Irak (zie NPO I en NPO II vader); hetgeen de commissaris-generaal bevestigde in zijn, weliswaar inmiddels vernietigde, beslissing tot niet-ontvankelijkheid van 29 september 2019 waarbij hij aangaf dat hij bij de erkenning van verzoekers vader als vluchteling rekening hield met het gegeven dat *“vaders medische toestand niet toelaat dat hij zonder beroep te kunnen doen op een familiaal netwerk zou kunnen terugkeren naar (Noord-)Irak”*.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het gebrek aan een familiaal of sociaal netwerk in Irak niet uitdrukkelijk betwist doch plots aanvoert dat verzoeker een gezonde en volwassen jongeman is van wie kan worden verwacht dat hij zich zelfstandig kan vestigen in een grootstad zoals Bagdad, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in deze wederom niet coherent handelt. Zij betoogde eerder niet te kunnen beoordelen welk risico verzoeker in Irak als christen loopt omdat het niet duidelijk is waar hij voor zijn komst naar België in Irak zou hebben verbleven, maar meent nu plots dat verzoeker zich zonder problemen zelfstandig zou kunnen vestigen in Bagdad. Evenwel blijkt niet dat de verwerende partij hierbij rekening houdt met het niet-betwiste gegeven dat verzoeker zich sinds 2012 in België bevindt en dus al 10 jaar buiten Irak verblijft en dat hij als Armeens-orthodoxe christen behoort tot een minderheid binnen een minderheid, laat staan dat zij deze omstandigheden meeneemt in een beoordeling van de risico's voor verzoeker omwille van zijn christelijk geloof bij terugkeer naar Irak.

7.8. Gelet op het geheel dat voorafgaat, - met name verzoekers profiel als Armeense-orthodoxe christen, zijn individuele omstandigheden zoals het gebrek aan een familiaal en sociaal netwerk in Irak en zijn langdurige afwezigheid uit Irak van 10 jaar, de erkenning van zijn ouders als vluchteling en zijn huidige specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de Iraakse context, zoals hierboven omstandig uiteengezet -, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker bij terugkeer naar Irak op afdoende wijze een gegronde vrees voor vervolging omwille van een godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen. De Raad stelt verder vast dat er in Irak, gelet op de beschikbare landeninformatie alsook de UNHCR en EUAA richtlijnen, in het kader van verzoekers individuele omstandigheden geen redelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet kan worden geboden.

De Raad ziet in het dossier verder geen reden om aan te nemen dat verzoeker misdrijven of handelingen heeft begaan die vallen onder artikel 1, afdeling F van het Vluchtelingenverdrag, waardoor hij moet worden uitgesloten van het voordeel van de internationale bescherming waarin het Verdrag voorziet.

Verzoeker wordt als vluchteling erkend, in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES